

EL CAVALL BERNAT, QUINA MANIA...

«Quina blasfèmia la de transformar en paraules un floc de neu, quina profanació la de modelar en frases l'esforç angelical d'un vol!» Qui ens parla de blasfèmia i de profanació és Ana Blandiana, la romanesa que confessa que no és escriptora, que només és poeta, perquè tan sols sap transcriure el que viu. La poetessa romanesa sap molt bé que només pot salvar-se a través de l'escriptura i per això escriu, escriu i escriu, tot sabent i afirmant que és pecat fer perdurar el floc de neu sense deixar-lo fondre i fer romandre les paraules perquè el vol angelical de l'ocell perduri i no s'esvaneixi.

«No et sembla com si estés encabritat, com si li fessin nosa mos i brida? Doncs guaita'l bé que és el Cavall Bernat.» Josep Maria de Sagarra, l'escriptor poeta, probablement no va tenir tants dubtes com Blandiana, perquè aquesta roca monolítica, la més esvelta i bonica de la serralada montserratina, almenys de moment no és fondrà com el floc de neu i no s'aturarà com el vol de l'ocell.

«...Una esquena que es vincla per anul·lar el tros vertical, uns peus que s'hi apunten i desapareixen, i aviat tota la massa rocosa, tota l'agulla amb les seves parets allargassades resten sota els peus dels grimpaïres.» En el coll, a migdia del 27 d'octubre del 1935, els escaladors Boix, Costa i Balagueres es preguntaven si serien capaços de fer la crònica de la primera escalada que acabaven de realitzar a la formosa agulla. Per fortuna van escriure i engendraren del no res el món de *La primera ascensió al Cavall Bernat de Montserrat*, un món literari, un món que amb el de Sagarra, el de Verdaguer i el de tants i tants d'altres, ha convertit l'agulla en paisatge, en literatura, en poesia, en sentiment.

Quin patiment en la meva primera al Cavall. Del collet estant en cap moment no he sabut si el que tenia al davant era una mola de pedra o un sentiment, i després, escalant, ben arrapat de cara a la roca, mai no he sabut si la presa que la mà buscava era pedra o lletra, si el diedre de la Berruga era via, línia o paràgraf; si pujava, escrivia o només llegia, i amunt i amunt, fins a dalt, fins que he vist que tenia tota l'agulla sota els peus, fins que he abraçat la verge morena, fins que he sabut que jo ja era un fragment, o una lletra, o una pàgina de la història d'aquesta pedra de la ment, quina follia; el Cavall Bernat, quina mania...

Cordada: J. Bou i M. Ylla, via normal, 17 de novembre 2017

Queló, Nadal 2017